

РЕШЕНИЕ

№ 4295

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 29.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1070** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК във вр. с чл.68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

С Решение №936/25.01.2021г. по адм.д.№8222/2020г. на ВАС-Пето отделение е обезсилено решение №2466 от 12.05.2020г., постановено по адм.д.№7977/2019г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг съдебен състав. Производството е образувано по жалба от М. Б. С., подадена чрез адв. С.С., против т.V от Решение № 345/31.05.19г. по преписка №532/2018г. на Комисия за защита от дискриминация /КЗД/, и по жалба на „Национален институт за недвижимо културно наследство“-С. против т.І , т.ІІ и т.ІІІ от Решение № 345/31.05.19г на КЗД. В жалбата на С. се сочи, че решението в обжалваната от нея част е незаконосъобразно, тъй като неправилно и в нарушение на процесуалните правила е прието от административния орган, че липса на извършено нарушение по чл.15, ал.1 ЗЗДискр от директора на Националния институт за паметниците на културата. Другият жалбоподател - НИПК излага съображения за незаконосъобразност на решението на КЗДискр, относно приетото за извършено от него нарушение на задължението по чл.14, ал.1, от ЗЗДискр във вр. с чл.4, ал.2 и ал.3 във вр. с § 1, т.7 от ЗЗДискр, представляващо дискриминация по признак лично положение на М. Б. С. в периода от 17.09.2018г. до 31.05.2019г.; както и в частта за наложената му глоба и дадени предписания.

В съд.з. жалбоподателят М. Б. С., р.пр., не се явява и не се представлява. В представено по делото писмено становище поддържа жалбата. Претендира за съдебни

разноски.

Национален институт за недвижимо културно наследство-С., р.пр., не се представлява в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Ответникът КЗДискр, чрез юриск.П. в съд.з., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Като взе предвид събраните по делото доказателства и задължителните указания на ВАС, Административен съд София-град, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред КЗД е инициирано с жалба вх.№ 44-00-3087/01.08.18г. от М. С., с твърдение за извършено от работодателя й НИНКН нарушение по чл. 15 ал.1 от ЗЗДискр, като не е приложил еднакви критерии за оценка на труда и на изпълнението на трудовите задължения от всички служители и не й е дадена възможност да израсте в ранг и длъжност. С., която е магистър по „История“, с втора специалност „Бълг. филология“ и специализация по „Архивистика“, сочи, че е започнала работа в НИНКН на 12.04.05г., на длъжност „младши експерт научно-техническа документация“ в отдел „Национален документален архив с инф.система“ в Дирекция „Изучаване, регистрация, документиране и архивиране на паметници на културата“, с ранг IV младши за държ. служител. Със Заповед № 384/22.12.08г е повишена в III младши ранг, със Заповед №506/30.01.12г е преназначена на длъжност „младши експерт в отдел „Регистри, архивен фонд и инф.система“ в Дирекция „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“. Със Заповед № 689-а/29.02.16г е повишена в I младши ранг, който длъжност и ранг има и към датата на подаване на жалбата - 30.07.19г.

След представяне на становище от НИНКН по жалбата, изготвянето на доклад-заключение от определения по преписката докладчик и след провеждане на отрито заседание по нея, с допълнителна молба от 11.02.2019г., М. С. е поискала да бъде установено, че за периода м.август 2015г.-м.август 2018г. от директора на НИНКН не и е осигурено равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд за заеманата от нея длъжност; директорът на НИНКН, директора на дирекция „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“ и прекия й ръководител - с бездействието си да я повишат в длъжност са нарушили чл.15 ЗЗДискр. Разпореждане относно допустимостта на така заявените допълнителни искания не е издадено, не е дадена изрично възможност на ответниците да заявят становище по нея и не е изготвен доклад.

С оспореното в настоящото производство решение №345/31.05.2019г., постановено по преписка №532/2018г. на трети специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация, по оплаквания на С. за дискриминация осъществена на основата на признак „лично положение“ и нарушение на чл.14, ал.1 и чл.15 ЗЗДискр., КЗД:

I. Установява, че ответната страна Национален институт за недвижимо културно наследство, представлявано от арх.Д. Д.- директор, с неосигуряването на равно възнаграждение за една и съща длъжност и трудови задължения, в периода от 17.09.2018г. до моментна на постановяване неа решението, не е изпълнил задължението си, произтичащо от чл.14, ал.1 ЗЗДискр. вр. с разпоредбата на чл.4, ал.2 и ал.3 от ЗЗДискр., във вр. с §1, т.7 ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“ по отношение на М. С..

II. Налага на осн. чл.80, ал.1 ЗЗДискр. на ответната страна Национален институт за

недвижимо културно наследство, представлявано от арх.Д. Д.- директор, глоба в размер на 250лв. за установеното в т.І нарушение.

Ш. Предписва, на осн. чл.47, т.4 ЗЗДискр. на ответната страна Национален институт за недвижимо културно наследство, представлявано от арх.Д. Д.- директор, да се въздържа за в бъдеще от подобни дискриминационни действия и да не допуска неравно третиране на свои служители на основата на признаците, изброени в чл.4, ал.1 ЗЗДискр. и да не допуска наличието на обстоятелства, които биха могли да доведат до определена форма на дискриминация или съмнение за такава.

V. Остава без уважение жалба с вх.№44-00-3087/01.08.2018г. и допълнения към нея по описа на КЗД, подадени от М. С., в останалата ѝ част извън установеното в т.І нарушение.

С Решение №936/25.01.2021г. по адм.д.№8222/2020г. на ВАС-Пето отделение е обезсилено решение №2466 от 12.05.2020г., постановено по адм.д.№7977/2019г. по описа на Административен съд София-град, с което е отменено горното решение и жалбите от М. С. са оставени без уважение, и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг съдебен състав. С решението на ВАС са дадени указания, при новото разглеждане на делото съдът при съвкупна преценка на всички събрани доказателства, вкл. преценка на наведените доводи на жалбоподателите, да даде отговор на относими за решаване на спора по делото въпроси: Какво съдържание е възприел административния орган в оспорения акт на заявления от жалбоподателката признак „лично положение“ във вр. с релевираните оплаквания за дискриминация по чл.14 и чл.15 ЗЗДискр.; При заявена защита по реда на Глава втора, раздел I от ЗЗДискр., има ли пречка работодател да е Национален институт за недвижимо културно наследство, предвид служебното правоотношение на дискриминираното лице, назначено по реда на ЗДСл, като се разграничи органа по назначаване от съответната администрация, в системата на която М. С. е изпълнявала служебните си функции за процесния период, след което съдът се произнесе дали е установената от органа дискриминация по възприетия от него признак предвид визираното неравно третиране от жалбоподателката С.; Нарушение на административнопроизводствените правила или на материалния закон е неправилно конституирана страна от административния орган в проведеното административно производство, и какви биха били последици при отмяна на акта в двата случая, включително с оглед правомощията на първоинстанционния съд; Налагането на административно наказание „глоба“ по т.ІІ оспорения акт във вр. с установения дискриминатор по т.І от решението какви последици има относно заявените оплаквания на жалбоподателя Национален институт за недвижимо културно наследство при извършения контрол за законосъобразност от първостепенния съд.

При така установеното от фактическа страна и като съобрази указанията на ВАС, съдът намира следното:

Съгласно чл.14, ал.1 и чл.15, ал.1 ЗЗДискр, работодателят осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд; както и предоставя на работниците и служителите равни възможности без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 за израстване в длъжност или ранг, като прилага еднакви критерии при оценка на дейността им. Тежестта да докаже, че не му е осигурено равно възнаграждение и възможност за кариерно развитие е за работника/служителя, а работодателя, съответно органът по назначаването следва да установи основания за това, които следва да са различни от признаците по чл. 4, ал. 1, за да не е налице нарушение на антидискриминационното

законодателство. В случая за да постанови решението си в частта му по р.І, КЗЛД е приела, че в периода от 17.09.2018г. до постановяване на решението -31.05.2019г. НИИКН е извършил нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗДискр по отношение на М. Б. С., като не е и осигурила равно възнаграждение за една и съща длъжност и трудови задължения, по признак „лично положение“, за който признак от мотивите на решението не може да се направи извод какво конкретно съдържание е възприел административния орган на заявления от жалбоподателката признак „лично положение“.

Оспореното решение в горната му част съдът намира за незаконосъобразно поради допуснато съществено нарушение на процесуални правила, поради следните съображения:

Преписката пред КЗДискр е започнала по жалба нарушение по чл.15 ЗЗДискр – не дадена възможност за кариерно израстване. Твърдението за извършено по отношение на нея нарушение, изразяващо се в неосигуряване на равно възнаграждение за една и съща за една и съща длъжност и трудови задължения за периода м.август 2015г.-м.август 2018г. М. С. е изложила едва в молба от 11.02.2019г. /л.93-94 от адм.д.№7977/2019г. на АССГ/ - след осъществената процедура по проучване по първоначалната жалба съгласно чл.55 ЗЗДискр, след дадената възможност на страните да се запознаят със събраните доказателства съгласно чл.59, ал.3, след изготвянето на доклад съгласно чл.60 и проведено открито заседание по чл.61, без жалбата за новозаявеното нарушение да е разпределена от председателя на КЗДискр на състава съгласно чл.54. Предвид това съдът намира, че като не е дадена възможност на ответника в производството пред нея да организира защитата си по конкретно вменено нарушение със съответно описан фактически състав, е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е основание за отмяна на решението и връщане на преписката за ново разглеждане, при което да се изпълни процедурата по чл.54-62 ЗЗДискр. Още повече, че в молбата от 11.02.2019г. е заявен период на дискриминация м.август 2015г.-м.август 2018г., а с решението е установена дискриминация в периода 17.09.2018г.-31.05.2019г., за който период не е подадена жалба и не е образувано служебно производство.

Доколкото съгласно чл.51 ЗЗДискр, засегнатото лице следва само да изложи обстоятелствата, на които се основава жалбата, без да има изрично задължение да посочи лицето или органът който е осъществил дискриминацията, съдът приема, че въз основа на изложените обстоятелства КЗЛД следва да прецени субекта на нарушението, когото следва да конституира като ответник в своето производство. В тази връзка, чл.18, ал.2 от Закона за културното наследство сочи, че Националният институт за недвижимо културно наследство е юридическо лице на бюджетна издръжка към министъра на културата; а съгласно чл.7, ал.3 от Правилника за устройството и дейността на Националния институт за недвижимо културно наследство, директорът е орган по назначаване на държавните служители в Института, сключва трудовите договори с другите служители от администрацията на Института, утвърждава длъжностното разписание, вътрешните правила за работната заплата, както и други вътрешни актове, възложени с нормативен акт. Т.е. при осъществяване на функциите си като орган по назначаването, директорът действа от свое име, а не от името на ЮЛ, въпреки, че последното носи имуществената отговорност за тези действия. В тази връзка, като е конституиран като ответник в производството пред себе си Национален институт за недвижимо културно

наследство, вместо неговия директор, който е орган по назначаването, също е допуснато съществено нарушение на процесуални правила, които налагат оспореното решение да бъде отменено, а преписката – върната за ново разглеждане. Следва да бъде отбелязано и че в допълнителната жалба от 11.02.2019г. изрично са изложени съображения, че дискриминацията е осъществена от директора на Националния институт за недвижимо културно наследство, директора на дирекция „Регистри, архивен фонд, информационна система и специализирано документиране“ и прекия ѝ ръководител.

Предвид гореизложено, съдът обосновава правния си извод за незаконосъобразност на оспорваното решение на КЗДискр.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя М. Б. С. следва да се присъдят поисканите от нея разноски по делото, направени в производството пред АССГ и ВАС за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 330лв.

Водим от горното, и на основание чл. 172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 31-ви състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 345/31.05.19г. по преписка №352/2018г. на Комисия за защита от дискриминация.

ВРЪЦА ПРЕПИСКА №352/2018г. на Комисия за защита от дискриминация за ново произнасяне по жалба вх.№44-00-3087/01.08.2018г. и молба вх.№44-00-456/11.02.2019г. от М. Б. С. при спазване на задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация да заплати на М. Б. С., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 330 /триста и тридесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: